

עד הסוף

מחזה קצר

מאת שי שבתאי

דמויות:

אווה, בת 35-40

יסמין, בת 35-40

מקום וזמן ההתרחשות: גן שעשועים, ימינו

עד הסוף

שי שבתאי

גן שעשועים ממוצע. שתי נשים נכנסות, אווה ויסמין, בנות 40-35. לבושות "רגיל". אווה עם בידורית, יסמין עם מזוודה. אווה מציבה את הבידורית, יסמין את המזוודה. בתיאום ביניהן, נפתחת המזוודה, ומופעלת הבידורית. המזוודה מלאה בגדים, בדים, תחפושות, פאות ואביזרים. מהבידורית נשמע סאונד של גן שעשועים מלא ילדים.

אווה: הבאת הכל?

יסמין: אני חושבת.

אווה: את בטוחה?

יסמין: אני חושבת שכן.

אווה: הפעם זה עד הסוף.

יסמין: אני מפחדת.

אווה: ממה?

יסמין: מהסוף.

אווה: את מצחיקה.

יסמין: למה?

אווה: מה יש לפחד מהסוף? זה לא שאנחנו לא יודעות את הסוף.

יסמין: אני תמיד שוכחת.

אווה: את תיזכרי.

יסמין: זה מה שמפחיד אותי. את לא מבינה?

אווה: יסמין, אני רוצה להתחיל.

יסמין: בסדר. אני מוכנה.

אווה: לא את לא.

יסמין: אווה, תני לי רגע-

אווה: (כאמא של ליזה) ליזה-

יסמין: רגע אמא (יסמין לוקחת מהמזוודה מה שהופך אותה לליזה, ילדה בת 6)

אווה: מה עם הסנדלים?

יסמין: אווווווף! לא רוצה.

אווה: את חייבת.

יסמין: לא.

אווה: ליזה

יסמין: לא.

אווה: ליזה!

יסמין: (עצמה) תחפשי כבר בתיק.

אווה: רגע-

יסמין: (שוב ילדה) לא, לא, לא, לא, לא, לא! תיזהרי ליזה-

אווה: לא לשם-

יסמין: ליזה, הנדנדות

אווה: (עצמה) לא עכשיו, זה מוקדם מדי!

יסמין: (עצמה) נמאס לי לחכות.

אווה: את חייבת.

יסמין: את לא אמא שלי.

אווה: (כנערה מתבגרת) את לא אמא שלי!

יסמין: (כאמא של מייקה) לאן את הולכת?

אווה: לפגוש את אלכס.

יסמין: לא סיפרת לי שום דבר על אלכס. מי זה אלכס?

אווה: אלכס? אלכסנדרה?

יסמין: אה... אני לא-

אווה: אפשר ללכת כבר?

יסמין: חכי רגע.

אווה: מה?

יסמין: אולי תחכי לאבא?

אווה: מתי הוא בא?

יסמין: הוא התקשר קודם. הוא בדרך.

אווה: מתי הוא בא?

יסמין: לא יודעת בדיוק. לא יותר מחצי שעה.

אווה: חצי שעה?! נראה לך אני אחכה עכשיו כל כך הרבה זמן?

יסמין: חצי שעה זה לא כל כך הרבה.

אווה: אלכס בטח מחכה לי כבר, והיא בלי טלפון.

יסמין: טוב, בסדר.

אווה: ביי!

יסמין: רגע, איפה אתן נפגשות?

אווה: בגן שעשועים.

יסמין: למה שם? חשוך שם עכשיו. למה לא תיפגשו בכיכר? תלכו לגלידה?

אווה: אני דווקא אוהבת חושך.

יסמין: בגלל החושך את לא תראי את הפנים שלו עד הרגע האחרון.

אווה: **(לקהל, היא מייקה – בת 12)** אתמול בלילה שמעתי אותם...

יסמין: את תשמעי את הצעדים שלו. כבדים, נעליים גדולות, כבדות. את תשמעי את העלים

מתפצחים מתחת לנעליים שלו, אבל

אווה: הם ניסו משהו חדש כנראה.

יסמין: את הפנים שלו את לא תראי, בגלל החושך, מבינה, בגלל החושך!

אווה: היא רצתה לצרוח. הוא היה מאחוריה, הם חשבו שאני לא רואה, בגלל החושך,

מבינים בגלל החושך!

יסמין: **(הופכת לגבר כבן 40. תופסת את אווה, גוהרת מעליה)** זה טוב לך? זה טוב?

אווה: (אישה בת גיל הגבר) כשנגמרת התשוקה מתחילים המשחקים

יסמין: (נאנחת) יסמין, יסמין!

אווה: הוא רצה לנסות דברים חדשים.

הן מחליפות תנחות סקס שונות.

אווה: לא ראיתי את מייקה בחושך.

יסמין: אני גומר-

אווה: תשתוק רגע! (שהייה. בלחש) אני חושבת שמייקה-

יסמין מתרחקת מאווה.

אווה: מייקה?

יסמין: (עצמה) איך יכולת לדעת?

אווה: אתה חייב לגמור.

יסמין: (גבר) עכשיו?

אווה: עכשיו

"גומרות".

יסמין: (עצמה) אני לא מבינה מה זה קשור.

אווה: (עצמה) שוב?

יסמין: תסבירי לי מה זה קשור.

אווה: היא לא רצתה לחכות לאבא שלה. בגלל מה שהיא ראתה.

יסמין: אני לא חושבת שזה נכון

אווה: תשתקי. אני האימא שלה, לא את.

יסמין הופכת לרופא. אווה עדיין אישה בגילה.

יסמין: את האימא?

אווה: יסמין, אימא של מייקה-

יסמין: תראי. היא הגיעה במצב קשה מאד. נגרם לה שוק עקב אובדן של דם. ייצבנו אותה.

אווה: היא בהכרה?

יסמין: לא. הרדמנו אותה כדי לתת לה לנוח.

אווה: היא סובלת?

יסמין: עכשיו לא. אבל, כן- היא כנראה סבלה.

אווה: רק תגיד לי שהיא תחיה, רק תגיד לי, אתה יכול לשקר, תגיד שיהיה בסדר

יסמין: היא תהיה בסדר.

אווה: אתה משקר.

יסמין: היא תהיה בסדר.

אווה: תודה דוקטור. אני אהיה בסדר.

אווה נשכבת. היא ילדה מתה- מייקה. יסמין עדיין דוקטור

יסמין: דו"ח נתיחה שלאחר המוות: מייקה אולף, בת 12. מנתח- ד"ר טודנברג, מומחה לפתולוגיה, בית החולים על שם קונץ, ארנברג. מבנה הגוף צר. הגופה הובאה הנה בשעה 05:30. הנתיחה מתחילה ב 13:22. הגופה זוהתה על ידי האם. ממבט ראשוני ניתן לראות סימני התבגרות ראשונים- מעט שיערות ערווה, שדיים קטנים תואמים את גיל הנפטרת. ראש מוטת הצידה באופן שאינו טבעי. ייתכן וכתוצאה מלפיתה חזקה. המוות יכול היה להיגרם מנזק תוך גולגלתי כמו חבלת ראש או סטירה בלחי. הואיל ועצמות הגולגולת בילדים הן דקות וגמישות, קיימת אפשרות של מעבר נזלים גם ללא שבר. קרעים וחתכים באיבר המין, בשפתיים הפנימיות, אל פתח הנרתיק. כנראה כתוצאה משימוש במכשיר קהה. סימני חלודה. ייתכן ומדובר היה במוט ברזל. אין שרידי זרע.

אווה: אם תחפש עמוק יותר תמצא.

יסמין: (הופכת לאישה בגילה) אתה יודע שזה בולשיט

אווה: (פסיכיאטר) את חושבת שמה שאני אומר זה בולשיט?

יסמין: משפטים כאלה, מלאי משמעות קיומית. אם תחפשי עמוק, תמצאי. אם תאמיני, אם תבקשי מהיקום, הכל בתוך הראש שלך, את קובעת לעצמך את המציאות

אווה: אז מה היית רוצה שאגיד?

יסמין: כלום.

אווה: טוב.

יסמין: מה כבר יש להגיד?

אווה: אפשר פשוט לדבר על איך את מרגישה-

יסמין: משעמם.

אווה: משעמם או מפחיד?

יסמין: משעמם.

אווה: את מדחיקה.

יסמין: אני לא.

אווה: את יושבת כאן, פעמיים בשבוע, משלמת לי הון. את לא לוקחת כדורים. את סובלת.

יסמין: זה טוב לי.

אווה: זה טוב לך לסבול? למה? כי זה מגיע לך? מגיע לך לסבול אווה? למה? את אשמה?
את מרגישה אשמה?

יסמין: לא אשמה. מתה. זה הרבה מעבר לרגשות. אני מרגישה מתה-חיה. הגוף שלי חי.
הראש שלי פועל. אני עושה מה שצריך. הנה, עכשיו אני מדברת.

אווה: זה טוב, תמשיכי לדבר-

יסמין: לא, אני מדברת, אבל אני לא באמת מדברת, אתה מבין- אני שומעת אותי מדברת,
אבל זאת לא אני, זאת מישהי אחרת.

אווה: מי זאת?

יסמין: זאת אני, עדיין אני, אבל אחרת.

אווה: טוב. אני מבין. לצערי נגמר הזמן.

יסמין: לא נגמר הזמן

אווה: (עצמה) את זה אני מחליטה!

יסמין: את אף פעם לא נותנת לי לדבר. אני רוצה לדבר. אני צריכה לספר עד הסוף.

אווה: אבל נגמר הזמן!

יסמין: אני כתבתי. כתבתי עד הסוף. רוצה לקרוא?

יסמין מגישה לאווה מחברת דמיונית. אווה מגישה ליסמין מחברת אחרת. הן פותחות את

המחברות, וקוראות במקביל.

יסמין:

מייקה הייתה הבת היחידה שלנו. היא מתה. היא הייתה בת 12. אני לא יודעת בדיוק מה קרה. אף אחד לא באמת יודע. אף פעם לא תפסו אותי, את המניאק שעשה את זה. אני יודעת שהיא יצאה מהבית בערב, לפגוש את אלכס בגן השעשועים. אני יודעת שאם אריק היה בבית הוא לא היה מרשה לה לצאת. אבל אריק לא היה בבית. אריק כמעט אף פעם לא בבית. אם היא הייתה מחכה לו אז- לילה לפני כן חשבתי לרגע שמייקה רואה אותנו שוכבים. ניסיתי לעצור את אריק אבל הוא לא עצר, הוא המשיך, והמשיך, (עונה לאווה) אווה, אני לא יודעת כמה נשימות. (חוזרת לסיפור שלה) ואני העדפתי ללכת, לא באמת, ללכת רחוק, במחשבות, ולמחרת מייקה הייתה מוטרדת כל היום, אבל לא ראיתי את זה, עכשיו אני יודעת, עכשיו אני נזכרת, היא שאלה אותי אם זה כואב, אם זה חייב להיות כואב, אם צריך שיהיה כואב בשביל באמת להרגיש. אמרתי לה שלא, והיא אמרה לי שהיא כבר גדולה, שאני יכולה להגיד לה את האמת, ואז היא הלכה, היא הלכה לשם, בחושך, ולא ראתה את הפנים שלו עד לרגע האחרון

אווה:

ליזה הקטנה שלי, ליזה הילדה היפה שלי, עקשנית, מרדנית, עומדת על שלה. כשאני עוצמת את העיניים אני רואה אותך, עם השמלה שאהבת, זאת עם הכתמים שכבר לא ירדו לעולם בכביסה, שהתערבבו באדום קטשופ עם אדום דם, שזרם, וזרם, אלוהים, כמה דם בגוף כל כך קטן, ואיזה שקט מסביב, לא שמעתי כלום, רק את הנשימות שלך, והעיניים שלך הפעורות, הביטו בקרעי שמיים מבעד לענפים, ספרתי את הנשימות, אני בטוחה שספרתי- כמה? כמה נשימות? יסמין- כמה נשימות? לפחות 100. אולי 200. אני לא זוכרת. קחי את הנשימות שלי, יש לי מספיק, אני לא צריכה את כולן- ליזה, עקשנית, לא לקחת, לא הקשבת, רצת ישר אל הנדנדות, נדנדות הברזל, אני לא ראיתי, אני חיפשתי את הסנדלים שלך, פחדתי שיקרה לך משהו כי את יחפה, את מבינה, איזה מטומטמת! את רצית בסך הכל להישאר יחפה, אני התעקשתי, אמא, אחריות, דאגה, ראש אחד בתוך התיק, מחפש סנדלים, ראש אחר מול נדנדות הברזל

הן עוצרות. יסמין משמיעה סירנה של אמבולנס. אווה מחזיקה את ידיה של יסמין

אווה: (אמא של ליזה) ליזי, ליזי- תעני לי- אל תוותר-

יסמין: (כמעין תודעה מבוגרת של ליזי הקטנה) זה בסדר

אווה: נו, כמה זמן- מתי מגיעים לבית החולים?

יסמין: כבר נגיע

אווה: ליזי- ליזי!

יסמין: אני אוהבת אותך אימא.

אווה: (עצמה) מה את עושה?

יסמין: (עצמה) מה אני עושה?

אווה: את משקרת!

יסמין: מה פתאום?

אווה: אימא אני אוהבת אותך? באמת?

יסמין: את לא יודעת. את לא יכולה לדעת.

אווה: אף פעם לא אמרת את זה.

יסמין: לא נכון.

אווה: אני מתכוונת כאן.

יסמין: לא נכון. אני אמרתי את זה כבר פעם.

אווה: אז איך זה שאני אף פעם לא שמעתי?

יסמין: מה זה משנה לך?

אווה: זה משנה. את לא יכולה לשנות הכל.

יסמין: אני רוצה לשנות הכל.

אווה: היא לא אמרה לך אני אוהבת. היא לא אמרה כלום.

יסמין: מאיפה את יודעת? את היית שם?

אווה: לא. ואת?

יסמין: (הופכת לעובר אורח) ראית?

אווה: (עובר אורח) אין לך מושג בנאדם.

יסמין: מסכנה...

אווה: היא עפה איזה שלושה מטרים באוויר.

יסמין: הגזמת. נפלה במקום.

אווה: מה פתאום, אני אומר לך, עפה, מהמכה של הנדנדה

יסמין: איפה פגעה בה הנדנדה?

אווה: בראש.

יסמין: אז איך עפה?

אווה: עפה.

יסמין: ישר נפלה, אני אומר לך, ראיתי הכל. האימא בכלל לא הייתה שם. לא הייתה שם לידה.

אווה: נשבע לך, יש אנשים אסור להם להיות הורים.

יסמין: עם זה אני מסכים. מסכנה.

אווה: בטח כל החיים שלה עכשיו-

יסמין: גמורה, אין, היא גמורה. איך היא תחיה עם עצמה עכשיו?

אווה: אין, נגמרו לה החיים.

יסמין: מה אמרת?

אווה: **(שוטרת)** אין לי מילים כדי לנחם אותך גברת אולף. אני חייבת לשאול אותך כמה שאלות.

יסמין: בסדר

אווה: היו למייקה איזשהם סכסוכים?

יסמין: אולי. אני לא יודעת. מה זה קשור?

אווה: רק מחפשים כל פרט שיוכל לעזור. אולי היה לה קשר עם איזה גבר?

יסמין: היא בת 12.

אווה: אני מצטערת.

יסמין: לא את לא.

אווה: אני מבינה אותך, זה קשה

יסמין: הלואי שלא תביני. להבין זה נורא.

אווה: היו לה הרבה חברים? הייתה ילדה חברותית?

יסמין: היו לה מעט חברים, אני חושבת.

אווה: (עצמה) היו לה המון חברים!

יסמין: (עצמה) בסדר!

אווה: (שוטרת) היו לה חברים בנים?

יסמין: (אמא של מייקה) נראה לך שילד היה יכול לעשות את זה?

אווה: לא. אבל חייבים לברר הכל.

יסמין: לא היו לה חברים בנים.

אווה: מה בנוגע לאינטרנט? פייסבוק? אולי ווטסאפ?

יסמין: נתתי לכם את הטלפון שלה, לקחתם את המחשב, בדקתם כבר.

אווה: בדקנו. לא מצאנו משהו (מחפשת את המילה) חשוד.

יסמין: היה לי חלום.

אווה: המממ. אני לא חושבת שזה רלוונטי-

יסמין: היו לו פנים לבנות, כמעט זוהרות. היא הייתה יכולה לראות את הפנים שלו בחושך.

אבל היא לא ראתה אותן, את הפנים שלו, עד הרגע האחרון.

אווה: פנים לבנות? כמו ליצן?

יסמין: לא, יותר כמו מסכה כזאת, מסכה לבנה עם עיגולים שחורים מסביב לעיניים.

אווה: טוב... עוד משהו?

יסמין: זה דומה לחיה הזאת-

אווה: עטלף?

יסמין: לא, נו- חמוד כזה-

אווה: דוב פנדה?

יסמין: למור! כמו למור

אווה: (שדרנית רדיו בקול מרוסק) ולמאזין הבא שלנו. לילה טוב-

יסמין: (אמא של ליזה) הלז?

אווה: כן, את בשידור

יסמין: לילה טוב.

אווה: כן? במה רצית לשתף אותנו- קרלה. אני מניחה שזה לא השם שלך-

יסמין: לא. זה שם בדוי.

אווה: זה בסדר גמור.

יסמין: אז ככה. קשה לי לדבר

אווה: קחי את הזמן. תנשמי.

יסמין: אני לא רוצה לנשום יותר

אווה: קרלה, את בסערת רגשות. החיים שלך חשובים, אין דבר בעולם ששווה יותר מהחיים שלך.

יסמין: את לא מבינה

אווה: אני מקשיבה.

יסמין: זה הכל בגלל הנשימות. אני הייתי מוכנה לתת לה את כל הנשימות.

אווה: לתת למי, קרלה? מה זאת אומרת לתת את הנשימות?

יסמין: לליזה. לליז שלי. היא הייתה צריכה את הנשימות שלי, אבל היא לא לקחה אותן.

אווה: ליזה היא בתך?

יסמין: (עצמה) ליזה היא בתך?

אווה: (חוזרת לעצמה) לבת שלי קוראים בשם אחר, היא גדולה יותר.

יסמין: לא, זאת הבת שלי, את מתבלבלת-

אווה: קראו לה –

יסמין: את לא זוכרת?

אווה: גם את לא זוכרת.

יסמין: אווה, את לא לא זוכרת?

אווה: איך קראת לי?

יסמין: אווה. את אווה.

אווה: אני אווה-

יסמין: את לא זוכרת כלום?

אווה: לא רוצה לזכור. אני לא אווה. אני – אני- אני- אנג'י.

יסמין: אנג'י? אבל- אף פעם לא היית אנג'י.

אווה: מותר לחדש. חייבים לחדש. אסור שזה יגמר אותו דבר כל פעם.

יסמין: אבל זה נגמר כל פעם אותו דבר.

אווה: לא היום.

יסמין: לא?

אווה: לא. היום זה נגמר אחרת.

יסמין: איך זה יגמר היום? הא אנג'י?

אווה: היום זה יגמר טוב.

יסמין: למה?

אווה: למה לא?

יסמין: אף פעם זה לא נגמר טוב. אני שונאת סופים טובים. אני שונאת סופים.

אווה: תזרמי איתי יסמין

יסמין: רק אם תהיי אווה. אני רוצה שתחזרי להיות אווה.

אווה: מה רע באנג'י?

יסמין: היא לא אמיתית.

אווה: ואווה אמיתית?

יסמין: אני לא מכירה את אנג'י

אווה: ואת אווה?

יסמין: אני מכירה את אווה.

אווה: אז את לא תהיי יסמין

יסמין: אני לא יכולה.

אווה: את יכולה. את חייבת.

יסמין: אני לא רוצה.

אווה: אני לא שואלת אותך- טניה!

יסמין: מה פתאום טניה?

אווה: בטי

יסמין: אווה-

אווה: מגדה!

יסמין: אווה, די

אווה: פריצי!

יסמין: מייקה, קראו לבת שלך מייקה! לבת שלי קראו ליזה! את אווה, ואני יסמין, והסוף
תמיד אותו דבר!

אווה: אני יכולה לשנות את הסוף.

יסמין: את לא תעשי את זה.

אווה: רגע לפני שהוא הגיע, האיש עם הפנים הלבנות, מייקה שמעה את הנעליים שלו,
הנעליים הכבדות והגדולות, היא הסתובבה אליו

יסמין: גם אני רוצה לנסות!

אווה: תנסי. זה כיף.

יסמין: ליזה לא מתה. ליזה לא הייתה בכלל בגן משחקים. ליזה בכלל לא הייתה איתי. ליזה
לא נולדה. היא לא נולדה.

אווה: לא ככה, יסמין.

יסמין: אז איך?

אווה: ככה: מייקה ראתה אותו מתקרב. היא ראתה אותו בזמן. בדיוק בזמן.

יסמין: (מבינה) אז- ליזה הסכימה לנעול את הסנדלים

אווה: אבל זה בכלל לא משנה

יסמין: ברור שזה משנה! היא נעלה את הסנדלים, ואז הלכתי איתה אל הנדנדות

אווה: מייקה קמה מהר

יסמין: חיכינו בסבלנות שאחת הנדנדות תתפנה

אווה: מייקה התחילה לרוץ, היא מהירה, האיש עם הפנים הלבנות לא יכול להשיג אותה

יסמין: אף נדנדה לא התפנתה. למה אף נדנדה לא מתפנה?

אווה: מייקה מתעייפת. האיש עם הנעליים הכבדות חזק. מהיר. הוא מתקרב אליה

יסמין: אני מסתכלת רגע הצידה, אולי יש מתקן אחר שליזה רוצה

אווה: הוא תופס אותה. הוא לופת אותה מאחור

יסמין: היא עוזבת את היד שלי. אני לא שמה לב שהיד שלה כבר לא בתוך כף היד שלי

אווה: הוא גורר אותה. הוא מכה אותה חזק, על הראש. כמה פעמים.

יסמין: אני שומעת צעקות

אווה: מייקה אולי מעולפת, אולי רק מעורפלת. אולי מרגישה אותו. עכשיו הוא נכנס

יסמין: אני רואה את השמלה עם הכתמים המעורבבים. הכל אדום

אווה: הוא גומר. היא עוד נושמת. הוא לוקח אבן.

יסמין: למה תמיד זה נגמר אותו דבר?

אווה: אני לא יודעת

יסמין: חשבתי שנצליח. שהפעם באמת נשנה את הסוף

אווה: אין סיבה. אין סוף באמת.

יסמין: כן. כל פעם זה מתחיל מחדש.

שתיהן נעמדות אל מול הקהל. אור מסנוור אותן. נשמעים שני אפקטים מקבילים. האחד,

קול חריקת נדנדת ברזל. השני, קול צעדים כבדים על עלים. האפקטים גוועים,

איתם יורד האור המסנוור.

אווה: בבקשה תהרגי אותי?

יסמין: אני לא יכולה.

אווה: בפעם הבאה נעשה את זה אחרת.

יסמין: כן, וזה יהיה בדיוק אותו דבר.

חושך.